

АГАТА КРИСТИ ПЛАНОВЕТЕ НА ПОДВОДНИЦАТА

Част 33 от „Еркюл Поаро“

Превод от английски: Христо Кънев, 1996

chitanka.info

Пристигна писмо по специален куриер. Поаро го прочете и очите му заблестяха от възбуждение и интерес. Той освободи куриера с няколко кратки думи и се обърна към мен.

— Бързо пригответе една чанта, приятелю. Отиваме в Шарпълс.

Аз трепнах при споменаването на прочутата вила на лорд Алоуей. Шеф на новообразуваното Министерство на отбраната, лорд Алоуей беше изтъкнат член на Кабинета. Като сър Ралф Къртис, шеф на голяма машиностроителна фирма, беше направил впечатление в Камарата на общините и сега открито се говореше за него като за човека, който ще бъде поканен да състави новото министерство, ако слуховете за здравословното състояние на мистър Дейвид Макадам се окажат достоверни.

Долу ни чакаше голям Ролс-Ройс и щом потеглихме в мрака, аз обсипах Поаро с въпроси.

— Какво, по дяволите, ги е накарало да ни повикат посред нощ?
— попитах аз. Минаваше единадесет часа.

Поаро поклати глава.

— Без съмнение нещо много спешно — отговори той.

— Спомням си — казах аз, — че преди няколко години избухна един доста неприятен скандал около Ралф Къртис — вдигна се шум за някакви акции. В края на краищата беше напълно реабилитиран; да не би сега да е възникнало нещо подобно?

— Едва ли заради такова нещо той ще ме вика толкова късно вечер, приятелю.

Бях принуден да се съглася и остатъкът от пътуването премина в мълчание. Щом излязохме от Лондон, мощната кола увеличи рязко скоростта и пристигнахме в Шарпълс за по-малко от час.

Важна икономия ни заведе веднага в малък кабинет, където ни очакваше лорд Алоуей. Той скочи да ни посрещне — висок, слаб мъж, който наистина излъчваше властност и жизненост.

— Мосю Поаро, радвам се да ви видя. За втори път правителството се нуждае от вашите услуги. Помня много добре какво направихте за нас през войната, когато министър-председателят бе отвлечен по онзи поразителен начин. Вашите майсторски изводи — а бих добавил и вашата дискретност — спасиха положението.

Очите на Поаро проблеснаха.

— Да разбирам ли, милорд, че това е... нов случай, изискващ дискретност?

— Най-голяма. Ние със сър Хари... О, нека ви запозная — адмирал сър Хари Уиърдейл, нашият пръв морски лорд — мосю Поаро и капитан...

— Хейстингс — подказах аз.

— Често съм слушал за вас, мосю Поаро — каза сър Хари при ръкуването. — Това е крайно необяснима история и ако я разрешите, ще ви бъдем изключително благодарни.

Първият морски лорд веднага ми стана симпатичен — откровен, пряк моряк от добрия старовремски тип.

Поаро погледна въпросително към двамата и Алоуей започна да разказва историята.

— Естествено вие разбирате, че всичко това е поверително, мосю Поаро. Понесохме изключително сериозна загуба. Откраднаха ни плановите на новата подводница от типа „Z“.

— Кога стана това?

— Тази вечер — преди по-малко от три часа. Можете да си представите, мосю Поаро, колко голямо е нещастieto. Необходимо е загубата да не се разгласява публично. Аз ще ви предоставя фактите колкото може по-кратко. Мои гости за уикенда са адмиралът тук пред вас, съпругата и синът му, и мисис Конрад, известна дама в лондонското общество. Дамите отидоха да си легнат рано — около десет часа; така направи и мистър Ленърд Уиърдейл. Сър Хари остана тук долу, за да обсъдим конструкцията на този нов вид подводница. Затова аз помолих мистър Фицрой, моя секретар, да вземе плановите от сейфа там в ъгъла и да ги подреди заедно с някои други документи, които имат отношение към въпроса. Докато той вършеше това, ние с адмирала се разходихме нагоре-надолу по терасата, като пушехме пурите си и се наслаждавахме на топлия юнски въздух. Довършихме пурите и разговора си и решихме да се заловим за работа. Когато се обръцахме в далечния край на терасата, стори ми се, че видях една сянка да се измъква от френския прозорец тук, да прекосява терасата и да изчезва в мрака. Не обърнах голямо внимание на това, защото знаех, че Фицрой ще бъде в тази стая и никога не бих допуснал, че нещо може да се случи. Аз, разбира се, напълно съзнавам вината си. Като се

връщаме по терасата, ние влязохме в тази стая през прозореца точно в момента, в който Фицрой влизаше в нея от преддверието.

„Взе ли всичко, което ни е нужно, Фицрой?“ — попитах го аз.

„Мисля, че да, лорд Алоуей. Книжата са на бюрото ви“ — отговори той. После пожела на двама ни лека нощ.

„Чакай един момент — казах аз и се упътих към бюрото. — Може да поискам нещо, за което не съм ти споменал.“ Прегледах набърже книгата, които бяха на бюрото ми.

„Забравил си най-важните, Фицрой — казах аз. — Плановете на подводницата!“

„Плановете са най-отгоре, лорд Алоуей.“

„О, не, не са“ — отвърнах аз, като прелистих отново книгата.

„Но аз ги оставих там само преди миг!“

„Само че сега ги няма“ — казах аз. Фицрой се приближи със смутено изражение на лицето. Случилото се изглеждаше невероятно. Преровихме книгата на бюрото; търсихме ги в сейфа; накрая трябваше да приемем, че плановете наистина ги няма — изчезнали са в краткия интервал от около три минути, през което време Фицрой е отсъствал от стаята.

— Защо той е излизал от стаята? — бързо попита Поаро.

— И аз му зададох този въпрос! — възкликна сър Хари.

— Оказа се — каза лорд Алоуей, — че точно когато е довършил подреждането на книгата на бюрото ми, е бил стреснат от женски писък. Втурнал се в преддверието. На стълбите видял прислужницата францужойка на мисис Конрад. Момичето изглеждало пребледняло и силно разстроено. То казало, че е видяло призрак — висока фигура, облечена от глава до пети в бяло, която се движела безшумно. Фицрой се присмял на страховете му и му рекъл с що-годе любезни думи да не проявява глупост.

После се върнал в тази стая точно когато ние влязахме през прозореца.

— Всичко изглежда съвсем ясно — каза замислено Поаро. — Единственият въпрос е дали прислужницата е замесена? Дали тя е изпищяла нарочно, подучена от своя съучастник, който се е навъртал отвън или просто е чакал някъде с надеждата да му се предостави благоприятен случай? Предполагам, че е бил мъж — не сте забелязали жена, нали?

— Не мога да ви кажа, мосю Поаро. Това беше просто... сянка.

Адмиралът така странно изсумтя, че не можеше да не привлече вниманието на всички.

— Струва ми се, че мосю адмиралът има да ни каже нещо — рече Поаро с лека усмивка. Вие видяхте ли тази сянка, сър Хари?

— Не, не я видях — отвърна запитаният. — И Алоуей не я видя. Изшляпа клон на дърво или нещо подобно, а после, като открихме кражбата, той бързо реши, че е видял някой да прекосява терасата. Въображението го е подвело, това е всичко.

— Не минавам за човек с твърде развито въображение — заяви лорд Алоуей с лека усмивка.

— Глупости, всички имаме въображение. Винаги сме склонни да вярваме, че сме видели повече, отколкото е било всъщност. Цял живот съм прекарал по моретата и имам по-сигурни очи от всеки, който живее на сушата. Гледах право към терасата и щях да видя същото, ако действително е имало нещо.

Той беше много развълнуван. Поаро стана и пристъпи бърже към прозореца.

— Разрешавате ли? — попита той. — Трябва, ако е възможно, да разрешим въпроса.

Излезе на терасата, а ние го последвахме. Поаро извади електрическо фенерче от джоба си и започна да осветява края на тревата, която ограждаше терасата.

— Къде човекът прекоси терасата, милорд? — попита той.

— Приблизително срещу прозореца, бих казал.

Поаро продължи да осветява тревата още няколко минути, като измина цялата дължина на терасата и обратно. После угаси фенерчето и се изправи.

— Сър Хари е прав — а вие грешите, милорд — каза спокойно той. — Тази вечер валя силен дъжд. Всеки, който е минал по тревата, щеше да остави следи. Следи обаче няма — никакви.

Погледът му мина от лицето на единия мъж към лицето на другия. Лорд Алоуей изглеждаше смутен и несигурен, адмиралът изрази шумно задоволството си.

— Знаех, че не мога да се заблудя — заяви той. — Имам доверие на очите си, където и да се намирам.

Той толкова вярно олицетворяваше честния, стар морски вълк, че аз не можах да възпра усмивката си.

— Следователно трябва да се заемем с хората в къщата — каза ласкаво Поаро. — Нека влезем отново вътре. Кажете ми, милорд, докато мистър Фицрой е говорил с прислужницата на стълбите, може ли някой да е използвал възможността да влезе в кабинета откъм преддверието?

Лорд Алоуей поклати глава.

— Абсолютно невъзможно. За да направи това, трябва някой да го пусне там — отговори лордът.

— А самият мистър Фицрой — сигурен ли сте в него?

Лорд Алоуей се изчерви.

— Напълно, мосю Поаро. Имам пълно доверие в моя секретар. Съвсем невъзможно е той да бъде замесен в подобна история.

— Всичко изглежда невъзможно — забеляза малко сухо Поаро. — Сигурно плановете са си прикачили малки крилца и са отлетели — *comme ça!* — И той изду устни като комичен херувим.

— Цялата случка е невъзможна — заяви раздраженият лорд Алоуей. — Но аз ви моля, мосю Поаро, да свалите всяко подозрение от Фицрой. Вижте — ако той е искал да открадне плановете, за него щеше да е по-лесно просто да ги вземе от сейфа незабелязано, вместо да постъпва по този начин.

— Точно така, милорд — изрече Поаро одобрително, — забележката ви е съвсем правилна — вие имате акуратна и методична памет. Англия има щастието да притежава един рядък ум във ваше лице.

Лорд Алоуей, изглежда, се смути при този неочакван изблик на възхвала. Поаро се върна към разисквания въпрос.

— Стаята, в която седяхте цялата вечер...

— Салона? Да?

— Той също има прозорец към терасата, тъй като си спомням какво казахте — излезли сте оттам. Не е ли възможно някой да излезе от салона през прозореца и да влезе пак оттам, когато мистър Фицрой е във от стаята, и да се върне по същия начин?

— Щяхме да го видим — възрази адмиралът.

— Нямаше, ако сте били с гръб към него, докато сте вървели в обратната посока.

— Фицрой е отсъствал от стаята само за няколко минути — времето, за което ние ще отидем до края на терасата и ще се върнем обратно.

— Няма значение, това все пак е възможност — всъщност единствената при това положение на нещата.

— Но в салона нямаше никой, когато излизахме — каза адмиралът.

— Може да е дошъл там по-късно.

— Искате да кажете — изрече бавно лорд Алоуей, — че когато Фицрой е чул прислужницата да изпищява и е излязъл, някой вече се е криел в салона, а после е нахълтал в стаята и е излязъл през прозорците? След което е напуснал салона, когато Фицрой се е върнал в стаята?

— Отново разсъждавате методично — каза Поаро и се поклони.

— Вие изразявате идеално нещата.

— Кой може да го е направил? Някой от прислугата?

— Или някой от гостите. Изпищяла е прислужницата на мисис Конрад. Какво можете да ми кажете за самата мисис Конрад?

Лорд Алоуей се замисли за миг.

— Аз ви казах, че тя е известна дама в обществото. Дава щедри приеми и се появява навсякъде. Но почти никой не знае откъде всъщност произхожда и какъв е бил предишният ѝ живот. Дамата много често посещава дипломатическите среди и тези на Външното министерство. Разузнавателната служба има основание да се позаинтересува защо.

— Разбирам — каза Поаро. — И въпреки това е била поканена тук за този уикенд...

— За да... как да кажа... да я наблюдаваме по-отблизо.

— *Parfaitement!*^[1] Възможно е тя да ви е отвърнала със същата монета, и то много сполучливо.

Лорд Алоуей изглеждаше объркан. Поаро продължи:

— Кажете ми, милорд, дали тя е имала възможност да чуе за темите, които сте щели да обсъждате заедно с адмирала?

— Да — призна другият. — Сър Хари каза: „А сега да се заемем с подводницата! На работа!“ — нещо такова. Другите напуснаха стаята, но тя се върна за една книга.

— Разбирам — каза замислено Поаро. — Милорд, зная, че е късно, но работата не търпи отлагане. Трябва да разпитам още сега, ако е възможно, вашите гости.

— Може да се уреди, разбира се — съгласи се лорд Алоуей. — Неудобството идва от това, че не трябва да даваме особена гласност на случая. Лейди Джулиет Уиърдейл и младият Ленърд няма да ни създадат проблеми — но мисис Конрад, ако е невинна, ще ни причини доста главоболия. Може би трябва да кажете само това, че е изчезнал важен документ, без да споменавате какъв е той или да преминете направо на обстоятелствата около изчезването му.

— Тъкмо се готвех да предложа същото — рече Поаро с просияло лице. — Всъщност за всичките три случая ще приложим един и същ метод. Мосю адмиралът ще ме извини, но дори най-добрите съпруги...

— Не се засягам — отвърна сър Хари. — Всички жени говорят, Бога ми! Искане ми се обаче Джулиет да говори малко повече и да играе бридж малко по-малко. Но сегашните жени са такива, никога не са щастливи, освен когато танцуват или играят комар. Ще вдигна Джулиет и Ленърд, нали може, Алоуей?

— Благодаря ви. Аз ще извикам прислужницата французойка. Мосю Поаро иска да я види, а тя пък ще събуди господарката си. Отивам да се погрижа за това. Същевременно ще пратя тук Фицрой.

Мистър Фицрой беше блед и слаб млад човек с пенсне и хладно изражение. Неговите думи бяха точно потвърждение на казаното от лорд Алоуей пред нас.

— Какво обяснение бихте дали вие за станалото, мистър Фицрой?

Мистър Фицрой повдигна рамене.

— Несъмнено някой запознат с нещата е изчакал шанса си отвън. През прозореца той е можел да следи какво става вътре в стаята и когато съм излязъл, се е пъхнал вътре. Жалко, че лорд Алоуей не се е спуснал веднага подир него, щом го е видял да напуска вилата.

Поаро не го разубеди. Вместо това попита:

— Вярвате ли на това, което ви е казала прислужницата французойка — че е видяла призрак?

— Трудно бих повярвал, мосю Поаро!

— Аз искам да зная дали тя наистина е вярвала в думите си.

— О, колкото до това — не мога да кажа. Но тя действително изглеждаше много разстроена. Беше закрила главата си с ръце.

— Аха! — извика Поаро с въодушевлението на човек, който прави откритие. — Значи така... а тя без съмнение е хубаво момиче?

— Не обърнах внимание на външността ѝ — отвърна мистър Фицрой с потиснат глас.

— Не видяхте ли случайно господарката ѝ?

— Всъщност да, видях я. Стоеше в галерията на горната площадка на стълбите и викаше към прислужницата: „Леони!“ После ме видя и, разбира се, си влезе пак в стаята.

— На горния етаж — каза Поаро и се намръщи.

— Естествено аз съзнавам, че всичко това е много неприятно за мен... или по-скоро щеше да бъде, ако лорд Алоуей не беше случайно видял човека, който излизал оттук. Във всеки случай ще бъде щастлив, ако решите да претърсите стаята ми... и самия мен.

— Наистина ли искате това?

— Наистина.

Не знаейки какво щеше да отговори Поаро, защото в този момент се появи лорд Алоуей и ни уведоми, че двете дами и мистър Ленърд Уиърдейл ни очакват в салона.

Жените бяха в подходящи неглижета. Мисис Конрад беше красавица на тридесет и пет години, със златиста коса и лека склонност към пълнеене. Лейди Джулиет Уиърдейл трябва да беше на четиридесет, висока и мургава, много слаба, но все още красива, с изключителни ръце и крака и неспокоен, измъчен вид. Синът ѝ беше женствен на вид младеж — пълна противоположност на прямия си, сърдечен баща, което се забелязваше още от пръв поглед.

Поаро започна със заобикалки, както се бяхме уговорили, а после обясни, че гори от нетърпение да узнае дали някой е чул или видял нещо тази нощ, което би могло да ни помогне.

Обръщайки се първо към мисис Конрад, той я попита дали ще бъде любезна да го осведоми какво точно е правила през последните няколко часа.

— Нека си помисля... — започна тя. — Да, качих се горе. Позвъних на прислужницата си. После, тъй като тя не се появи на позвъняването, излязох и я повиках. Чух я, че говори на стълбите. След

като среса косата ми, аз я освободих. Тя беше в доста необичайно нервно състояние. Четох малко и после си легнах.

— А вие, лейди Джулиет?

— Качих се направо горе и си легнах. Бях много уморена.

— А какво ще кажете за книгата, мила? — попита я мисис Конрад с усмивка.

— Книгата ли? — Лейди Джулиет се изчерви.

— Да, знаете, че когато отпратих Леони, вие се качвахте по стълбите. Били сте долу в салона, за да си вземете една книга, така ми казахте.

— О, да, наистина слязох долу. Аз... бях забравила.

Лейди Джулиет стисна нервно ръцете си.

— Чухте ли прислужницата на мисис Конрад да изпищи, милейди?

— Не... не съм чула.

— Колко интересно — защото може би по това време сте били в салона.

— Нищо не съм чула — изрече лейди Джулиет с по-твърд глас.

Поаро се обърна към младия Ленърд.

— Мосю?

— Нищо не съм правил. Отидох направо горе и си легнах.

Поаро потърка брадичката си.

— Уви, страхувам се, че вашите сведения няма да ми помогнат. Уважаеми дами и драги господине, съжалявам, безкрайно съжалявам, задето прекъснах съня ви за толкова малко полза. Приемете моите извинения, моля ви.

Като жестикулираше и се извиняваше, той ги съпроводи до вратата. Върна се с прислужницата францужойка — хубаво момиче с нахален вид. Алоуей и Уиърдейл се бяха оттеглили с дамите.

— Сега, мадамazel — изрече Поаро живо, — нека си кажем истината. Не ми разказвайте измислени неща. Защо изпищяхте на стълбите?

— О, мосю, видях една висока фигура... цялата в бяло...

Поаро я спря с енергично поклащане на показалеца си.

— Не ви ли казах да не ми разправяте измислици? Аз ще ви подкажа. Той ви целуна, нали? Мосю Ленърд Уиърдейл?

— *Eh bien, monsieur*, какво е в края на краищата една целувка?

— При дадените обстоятелства тя е съвсем естествена — отвърна Поаро галантно. — Самият аз или пък Хейстингс, който е тук... но кажете ми точно какво се случи.

— Той ме приближи изотзад и ме сграбчи. Аз се стреснах и изпищях. Ако го бях видяла, нямаше да изпищя... но той се нахвърли върху ми като котарак. После дойде мосю секретарят. Мосю Ленърд хукна по стълбите. А какво можех да кажа аз? Особено на един *jeune homme comme ça — tellement comme il faut? Ma foi*^[2], измислих това за призрака.

— Всичко намери своето обяснение! — извика Поаро жизнерадостно. — После се качихте в стаята на мадам — вашата господарка. Впрочем коя е нейната стая?

— Тя е накрая, мосю. Отсам.

— Тогава е точно над кабинета. *Bien*, мадмоазел, няма да ви задържам повече. И *la prochaine foi*^[3], не пицете.

Като я освободи, той дойде при мен с усмивка.

— Интересен случай, нали, Хейстингс? В главата ми започват да се раждат някои малки идеи. А вие какво ще кажете?

— Какво е правил Ленърд Уиърдейл на стълбите? Този младеж не ми харесва, Поаро. Той е истински женкар, сигурен съм.

— Съгласен съм с вас, *mon ami*.

— Фицрой изглежда почтен човек.

— И лорд Алоуей твърди същото.

— Но все пак в неговото поведение има нещо...

— Кое то е прекалено добро, за да бъде достоверно? Сам го почувствах. От друга страна, нашата приятелка мисис Конрад е твърде съмнителна.

— И стаята ѝ е над кабинета — казах замислено, като не изпусках от погледа си Поаро.

Той поклати глава, леко усмихнат.

— Не, *mon ami*, не мога сериозно да повярвам, че тази безупречна дама се е спуснала през комина или е скочила долу от балкона.

Докато говореше така, вратата се отвори и за мое голямо учудване вътре нахлу лейди Джулиет Уиърдейл.

— Мосю Поаро — изрече тя малко задъхано, — мога ли да говоря с вас насаме?

— Милейди, смея да твърдя, че капитан Хейстингс е другата ми половина. Можете да говорите пред него, сякаш е предмет без всякакво значение, все едно, че го няма тук. Седнете, моля ви.

Тя седна, но продължаваше да гледа втренчено Поаро.

— Това, което имам да ви кажа е... малко трудно за разказване. Вие сте натоварен с този случай. Ако... книжата бъдат върнати, ще се сложи ли с това край на историята? Искам да кажа — може ли всичко да приключи, без да се задават въпроси?

Поаро я изглежда строго.

— Нека се разберем, мадам. Книжата ще бъдат предадени в моите ръце... така ли? А аз ще ги върна на лорд Алоуей при условие, че той няма да задава никакви въпроси как са попаднали те у мен?

Тя кимна:

— Точно това имам предвид. Но трябва да бъде сигурна, че няма да има... разгласяване.

— Аз не мисля, че лорд Алоуей държи много на подобно нещо — изрече мрачно Поаро.

— Значи сте съгласен? — извика енергично в отговор лейди Джулиет.

— Един момент, милейди. Моето съгласие зависи от това след колко време ще поставите книжата в ръцете ми.

— Почти веднага.

Поаро погледна часовника в стаята.

— Колко скоро?

— Да кажем... до десет минути — прошепна тя.

— Приемам, милейди.

Тя бързо излезе. Аз присвих устни и подсвирнах.

— Можете ли да опишете ситуацията накратко Хейстингс?

— Бридж — отвърнах лаконично аз.

— А, значи си спомняте небрежните думи на мосю адмирала? Каква памет имате! Поздравявам ви, Хейстингс.

Тук разговорът ни бе прекъснат, защото при нас влезе лорд Алоуей и изглежда въпросително Поаро.

— Имате ли някакви нови идеи, мосю Поаро? Боя се, че отговорите на вашите въпроси бяха доста разочароващи.

— Ни най-малко, милорд. Те хвърлиха достатъчно светлина върху това, което ме интересува. Не е необходимо да оставам повече

тук и затова, с ваше позволение, ще си тръгна веднага за Лондон.

Лорд Алоуей го изглежда като ударен от гръм.

— Но... — заекна той, — но какво сте открили? Знаете ли кой е взел плановете?

— Да, милорд, зная. Кажете ми — в случай, че книгата ви бъдат върнати анонимно, нали няма да се интересувате повече и да задавате повече въпроси?

Лорд Алоуей се вгледа в него.

— При плащане на известна сума за откуп?

— Не, милорд, ще бъдат върнати безусловно.

— Естествено връщането на плановете е най-важното в случая — изрече бавно лорд Алоуей. Той гледаше озадачено и недоумяващо.

— Затова ще ви препоръчам сериозно да възприемете този курс. Само вие, адмиралът и вашият секретар знаете за загубването им. Само вие ще знаете и за тяхното връщане. Разчитайте изцяло на моята поддръжка — поемам отговорността на загадката. Помолихте ме да ви намеря книгата — направих го. Повече от това не бива да знаете. — Поаро стана и подаде ръка. — Милорд, радостен съм, че се запознах с вас. Вярвам във вас... и във вашата преданост към Англия. Вие ще ръководите съдбините ѝ със силна, уверена ръка.

— Мосю Поаро, заклевам се пред вас, че ще направя всичко по силите ми. Може да е недостатък, а може да е и достоинство — но аз вярвам в себе си.

— Така постъпва всеки велик човек. И аз съм като вас! — каза високопарно Поаро.

Колата пристигна пред входа след няколко минути и лорд Алоуей ни пожела добър път от стълбите с възвърнатата си сърдечност.

— Това е велик човек, Хейстингс — рече Поаро, когато потеглихме. — Има мозък, средства, власт. Той е силният човек, който е нужен на Англия, за да я води в тези трудни дни на преустройство.

— Аз съм почти готов да се съглася с думите ви, Поаро, но какво ще кажете за лейди Джулиет? Тя ще върне ли веднага книгата на лорд Алоуей? Какво ще си помисли тя, когато разбере, че сте заминали, без да кажете нищо?

— Хейстингс, ще ви задам един малък въпрос. Защо, когато тя говореше с мен, не ми предаде плановете там и веднага?

— Не са били у нея.

— Точно така. Колко време ѝ беше необходимо, за да ги вземе от стаята си? Или от някое друго скришно място в къщата? Няма нужда да ми отговаряте. Аз ще ви кажа отговора — не повече от две минути. И все пак тя поиска десет минути. Защо? Защото трябва да ги получи от някое друго лице и да спори с него, преди да ги вземе. Кое лице може да бъде това? Не е мисис Конрад — ясно е, че не е тя, — а член от собственото ѝ семейство, нейният съпруг или син. Кой по-вероятно е да бъде той? Ленърд Уиърдейл каза, че отишъл направо да си легне. Знаем, че това не е вярно. Да допуснем, че майка му е отишла в стаята на сина си и не го е намерила там; да допуснем, че е слязла долу, изпълнена с неописуем страх — тя знае, че синът ѝ не е стока! Не го намира, но по-късно го чува да отрича, че е излизал от стаята си. И веднага стига до извода, че крадецът е той. Това обяснява защо тя дойде да говори с мен. Но, *top ami*, ние знаем нещо, което лейди Джулиет не знае. Ние знаем, че синът ѝ не е бил в кабинета, защото е бил на стълбите и е закачал хубавата прислужница францужойка. Въпреки че майката не го знае, Ленърд Уиърдейл има алиби.

— Добре, тогава кой е откраднал книгата? Ние елиминирахме почти всички — лейди Джулиет, сина ѝ, мисис Конрад, френската прислужница...

— Правилно. Използвайте сивите си клетки, приятелю. Решението ви гледа право в очите.

Аз поклатих глава в недоумение.

— Но да! — възкликна Поаро. — Защо се отказвате толкова лесно? Вижте сега — Фицрой излиза от кабинета; той оставя книгата на бюрото. След няколко минути лорд Алоуей влиза в стаята, отива до бюрото и не намира книгата. Само две неща са възможни в този случай — или Фицрой не е оставил книгата на бюрото, а ги е пъхнал в джоба си — но това не е приемливо, защото, както изтъкна Алоуей, Фицрой би могъл да ги вземе във всеки друг по-подходящ момент, или книгата са били още на бюрото, когато лорд Алоуей е отишъл за тях — в който случай те са влезли в неговия джоб.

— Лорд Алоуей крадец! — казах аз потресен. — Но защо? Защо?

— Не ми ли споменахте за някакъв скандал в миналото? Казахте, че бил реабилитиран. Но да допуснем все пак, че скандалът е бил основателен. В английския обществен живот не трябва да има скандал. Ако случаят се разрови отново и се окаже, че лордът е виновен —

сбогом на политическата му кариера. Да предположим, че той е бил шантажиран и исканата цена е била да предаде плановете на подводницата.

— Но в такъв случай лордът е долен предател! — извиках аз.

— О, не, не е. Той е умен и находчив. Да предположим, приятелю, че той е прекопирал тези планове — за един способен инженер това е съвсем лесно, — като е нанесъл малки изменения във всяка част, което ще направи плановете неосъществими. Той връчва подправените планове на чуждия агент — предполагам, че това е мисис Конрад; но за да не възникне съмнение в достоверността на плановете, те трябва да бъдат откраднати. И лордът прави всичко възможно да не хвърли съмнението за кражбата върху обитателите на вилата си, като измисля, че е видял един човек да излиза през прозореца. Но с това свое твърдение той се натъкна на упорството на адмирала. Затова следващата му грижа беше да отклони подозрението и от Фицрой.

— Това са само догадки от ваша страна, Поаро — възразих аз.

— Това е психология, *mon ami*. Човек, който е предал истинските планове, няма да се интересува толкова кой ще попадне под подозрение. И защо ще бъде толкова загрижен да не бъдат съобщени подробности за кражбата на мисис Конрад? Защото той е предал фалшивите планове по-рано същата вечер и не иска тя да знае, че кражбата е могла да се извърши единствено по-късно.

— Питам се дали сте прав — казах аз.

— Разбира се, че съм прав. Похвалих Алоуей, изтъкнах, че му говоря като на велик човек, какъвто съм и аз... и той идеално ме разбра. Ще видите, че е така.

Едно нещо е съвсем сигурно. В деня, когато лорд Алоуей стана министър-председател, пристигна чек и снимка с автограф; на снимката пишеше: „На моя дискретен приятел, Еркюл Поаро — от Алоуей“.

Вярвам, че подводницата от типа „Z“ предизвиква голямо ликуване във военноморските среди. Те твърдят, че тя ще революционизира военното дело. Чух, че една чужда велика сила е опитала да построи нещо от същия вид, ала резултатът бил доста плачевен. Но аз продължавам да съм убеден, че Поаро имаше само догадки. Напоследък той твърде често си служи с този метод.

---

[1] Отлично, чудесно! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Такъв млад човек... точно какъвто трябва да бъде! Честна дума (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Следващия път (фр.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.